

Terra baixa

1.BIBLIOGRAFIA

1.1–Títol: Terra baixa

1.2–Autor: Àngel Guimerà

1.3–Col·lecció: edicions 62

1.4–Editorial: butxaca

1.5–Any d'edició: primera edició de terra baixa va ser publicada l'any 1897.D'aquesta col·lecció,la seva primera edició va ser el març del 2001.

1.6–Estructura:Estructurada en 3 actes..(1r. Acte de 12 escenes; 2n Acte de 10 escenes; i el 3r Acte de 11 escenes)

1.7–Biografia: Àngel Guimerà i Jorge va néixer a Santa Cruz de Tenerife el 6 de maig del 1845. Dramaturg, poeta i eminent orador polític. El seu pare, Agustí Guimerà, fill d'una antiga família del Vendrell (Baix Penedès), va anar a les illes Canàries per ajudar a un oncle seu que hi tenia establert, un negoci de vins. Al cap d'uns anys d'estada a Santa Cruz, es va casar amb Margarita Jorge, filla d'una família canària. Quan Guimerà no havia complert encara els set anys, el seu pare va decidir liquidar el negoci i traslladar-se amb la família a Catalunya.

Del 1859 al 1862, va estudiar al Col·legi de Sant Antoni, dels pares Escolapis, a Barcelona, on va aprendre la tècnica de versificar en castellà. De retorn al Vendrell, els germans Ramon i Vidales li van encomanar el seu fervor per la Renaixença i, gràcies a ells, es vincula al moviment literari català. Es reunien a la rebotiga d'una farmàcia de la plaça del Pi, amb joves intel·lectuals (Francesc Matheu, Francesc Ubach i Pere Aldavert, amb qui enceta una amistat de per vida).

El 1870, la família es trasllada a Barcelona i Guimerà va entrar en relació amb l'agrupació "La Jove Catalunya" i va publicar la primera poesia *El rei i el conseller*, a la revista "La Gramalla". Aquest mateix any, va assistir per primera vegada a la festa dels Jocs Florals.

El 1871 va ser un dels fundadors del setmanari «La Renaixença», que posteriorment, ja convertit en diari, va dirigir fins al 1874.

El 1875 va obtenir un accèssit als Jocs Florals amb *Indíbil i Mandoni*, i l'any següent va guanyar la Flor Natural, amb *Cleopatra*; el 1877 va guanyar alhora la Flor Natural, l'Englantina i la Viola, per *L'any mil*, *El darrer plany d'en Claris* i *Romiatge*, respectivament i va ser proclamat Mestre en Gai Saber. Bona part de la seva producció poètica va ser recollida en un volum el 1887, amb pròleg de Josep Yxart i dibuixos de Josep Lluís Pellicer i Antoni Fabrès. El 1920 va publicar el *Segon llibre de poesies* amb pròleg de Lluís Via.

Atret pel teatre, el 1879 va estrenar la seva primera tragèdia en vers, *Gala Placídia*, seguida, el 1883, de *Judith de Welp*, obres que se situen dins la tradició del romanticisme històric.

El 1884, va viure amb la família del seu amic Pere Aldavert, amb la qual conviurà fins a la mort.

El 1886, va estrenar *El fill del rei*, que el consagra com a autor teatral i li va obrir les portes dels escenaris

estatals. Dos anys després, *Mar i cel*, que va obtenir un èxit sense precedents, va ser traduïda a vuit idiomes, va iniciar la projecció internacional de l'autor. Aquesta obra va iniciar l'etapa de plenitud de Guimerà, que es va estendre fins al 1900, i en la qual va estrenar les seves obres més representatives: *Maria Rosa* (1894) i *Terra baixa* (1897), i *La filla del mar* (1900), repetidament portades al cinema, i que recullen amb trets realistes els homes i els conflictes de la Catalunya coetània. Les tendències romàntiques s'hi mostren més matisades i hi ha constància de les seves inquietuds socials.

Manelic, el protagonista de *Terra baixa*, encarna les virtuts de l'home que ha crescut enmig de la natura i s'enfronta amb una societat egoista i corrompuda. Dins una òptica conservadora, va tractar ja aquest tema a *La festa del blat* (1896), en la qual un anarquista deixa els seus ideals en entrar en contacte amb un món rural i arcaic.

El 1889 va presidir els Jocs Florals de Barcelona i va ser elegit president de la Lliga de Catalunya. El seu catalanisme és explícit en dos monòlegs, *Mestre Oleguer* (1892) i *Mort d'en Jaume d'Urgell* (1896), recreació de dos episodis històrics amb inquietuds contemporànies.

Unes altres obres escrites durant aquests anys, d'una qualitat desigual, són *Rei i monjo* (1890), *La boja* (1890), *L'ànima morta* (1892), *Jesús de Natzaret* (1894), *Les monges de Sant Aimant* (1895) i *Mossèn Janot* (1898).

A partir del 1900 va intentar connectar amb els nous corrents sense tenir en compte, com diu Carme Arnau, que "amb el seu esforç, ha assolit una personalitat i una universalitat indiscutibles". En aquesta nova etapa escriu drames realistes i cosmopolites, d'escassa autenticitat, que va assenyalar una ràpida davallada en la seva producció: *Arran de terra* (1901), *La pecadora* (1902), *Aigua que corre* (1902), *La Miralta* (1905), entre d'altres.

Va produir encara obres de qualitat, com *Sol, solet* (1905), amb què va retornar al drama realista de temàtica rural, i *L'aranya* (1906), d'arrel naturalista.

Els gustos modernistes s'evidencien en *La Santa Espina* (1907), *La reina vella* (1908), *Titaina* (1910), *Sainet trist* (1910) i *La reina jove* (1911).

En el trienni 1913–1915, Guimerà veu estrenades en versió cinematogràfica *Terra baixa* (Marta of the Lowlands), *La festa del blat* i *Maria Rosa*, però en endavant, la *filmografia* basada en obres d'Àngel Guimerà continua fins a arribar a una vintena de versions.

El 1916, el govern francès li atorga la Creu de la Legió d'Honor.

Després d'uns quants anys de silenci, va reprendre la seva activitat amb *Jesús que torna* (1917), condemna no argumentada de la guerra, i *Indíbil i Mandoni* (1917) que recupera la temàtica dels anys de joventut.

Els darrers anys del segle XIX, Guimerà havia assolit el cim del seu prestigi. Va tenir un paper important en la política del moment: va ser portador del Memorial de Greuges a Madrid, va intervenir en l'Assemblea de la Unió Catalanista de Manresa (26 de març del 1892); va ser elegit el 1894 president d'aquella entitat i va presidir també l'Assemblea de Balaguer. Com a president dels Jocs Florals, el 1892, va començar el seu discurs amb "*Catalunya no ha mort*", que va ser àmpliament comentat per la premsa de l'època i va tenir un fort ressò popular. Va ser elegit president de l'Ateneu Barcelonès (1895), on va pronunciar en català, fet insòlit a l'època, el seu discurs inaugural. Els seus discursos polítics, pronunciats arreu de Catalunya, van ser recollits en el volum *Cants a la pàtria*, publicat el 1906, i dedicat al seu amic Pere Aldavert.

El 1909, en rebre un homenatge de la multitud, la seva figura era ja més representativa que combativa. Àngel Guimerà va estar acompanyat a la tribuna pels senadors, pels diputats a Corts i pels directors dels diaris de tot Catalunya.

Va ser membre numerari (1911) de l'Institut d'Estudis Catalans.

Del 23 de febrer al 3 de març del 1924, l'actor Enric Borràs va fer una curta tanda de funcions per acomiadar-se del públic català abans d'embarcar cap a Amèrica. Es van representar, entre d'altres, *Terra baixa*, *Mar i Cel* i *Mossèn Janot*. Aquestes van ser les darreres vegades que Guimerà va sortir a l'escenari reclamat pels aplaudiments entusiàstics del públic.

Va morir a Barcelona, al seu domicili del carrer Petritxol, el 18 de juliol del 1924.

2.Història o Narració

2.1–Trama o argument:

El tema de l'obra és la por als canvis, en el cas de l'obra, a la societat urbana. La terra baixa simbolitza la nova societat que està naixent, i és una crítica a aquesta societat perquè és on els homes es tornen malvats i hipòcrites. Es reivindica un retorn cap a la tradició, per això els dos protagonistes principals, al final de l'obra, se'n tornen a la terra alta, el lloc on res no ha canviat i els homes són bons i innocents.

RESUM PER ACTES DEL LLIBRE

Primer Acte:

En aquest primer acte són presentats tots els personatges de l'obra, començant primer per en Xeixa, na Pepa i n'Antonia, al llarg de la resta del primer acte van apareixent la resta de personatges. En aquest acte en Sebastià que és l'amo de tot, vol casar la Marta, que és com una mena de filla adoptada per a ell però que entre ells hi ha més que això. La vol casar per motius econòmics ja que ningú pot saber que entre ell i la Marta hi ha alguna relació amorosa, sino, no podrà cobrar certs doblers. El marit que han buscat per la Marta és en Manelic, un noi procedent de la Terra Alta i que demostra que de veritat estima la Marta i que ell no es casa per conveniència. Tothom al poble sabia que el casament era tot un muntatge d'en Sebastià, tots menys un, el Tomàs que era l'ermità. Abans del casament, en Xeixa es nega a anar al casament i per això en Sebastià el fa fora. Un cop casats el Manelic i la Marta i visquent junts, la Marta demostra que no estima al Manelic, però en canvi, ell es mostra ferit perquè ell l'estima de veritat a la Marta i es mostra molt il·lusionat per haver-se casat.

Segon Acte

En Manelic ja es casat amb la Marta i sembla que de tots el del poble, amb l'únic que mes o menys es fa és amb na Nuri, cosa que a la Marta li atraurà molt l'atenció i la farà veure en Manelic d'una manera més diferent. La Marta li explica quin va ser el seu passat i com va conèixer en Sebastià. Mes tard en Tomàs explica una historia a les perdigones on es reflexa la maldat d'aquestes. En Manelic, cansat de tanta burla i malícia per part de la gent del poble, s'entera de certes coses que el fan enfadar, és per això que de cop i volta decideix agafar i anar-se'n un altre cop a la muntanya amb la la Marta per fugir d'en Sebastià i de la Terra Baixa. En l'intent de fugir a la muntanya Manelic i Marta són atrapats per en Sebastià i en Mossen. Quan en Sebastià coneix quines eren les seves intencions, fa cridar als pagesos i fan fora de la Terra Baixa a en Manelic.

Tercer Acte:

En aquest acte es veu al començament, l'arrepentiment dels pagesos per haver tret fora a en Manelic. Encara així segueix l'enfrontament entre el Manelic i el Sebastià. Es veu com la Marta enyora en Manelic i el troba a faltar, perquè els seus sentiments cap a ell des de el principi han anat canviant un poc. Ja al final, en Manelic va anar a veure a la Marta, però va ser sorprès per en Sebastià, en aquell moment la ràbia d'en Manelic el va portar a matar-lo. I així acaba l'obra de Terra Baixa.

2.2–Personatges (principals i secundaris)

Personatges principals:

Manelic: No és més que un simple i senzill pastor. És un personatge rodó, ja que al ser la víctima de terra baixa, ell passa de ser un home innocent amb trets i instints animals, i pur, però a causa d'aquesta societat (terra baixa) i en Manelic es torna un home desconfiat. En Manelic és originari de terra alta, i arriba a terra baixa (que és tot el contrari de terra alta) per casar-se amb la Marta. El seu casament es un engany, per part d'en Sebastià. Tot aquest desengany li provoca una tortura per ell, la qual cosa li dona ànims per tornar a terra alta. Així que els sentiments d'en Manelic cap a la seva terra desitjada canvien, fins arribar a un punt que li són insostenibles per ell.

Marta: La Marta es pot considerar un personatge marginat. Ja que els seus orígens són molt pobres. És també un personatge rodó ja que al principi es veu com una noieteta molt freda, distant, una mica innocent, que la obliguen a casar-se amb algú que no estimen. Però en el moment que comença a adonar-se'n de que el Sebastià ha sigut tan cruel amb la societat i li a fet mal a ella i que ella estima en Manelic, el seu caràcter canvia i comença a tenir-se respecte, i estimar-se.

Molta gent de terra baixa té molts prejudicis contra la Marta, però quan en Sebastià s'enamora d'ella la vol protegir i que només sigui d'ella.

Sebastià: És l'amo de tot. El poder el converteix una persona egoista i que pensa només en ell mateix. És un home que es fa respectar pel caràcter que imposa. Ell estima a la Marta des de fa molt de temps i sembla que la obliga a que ella l'estimi a ell.

Considero que es un personatge completament pla, ja que la seva arrogància i el seu sentiment de superioritat no canvien en cap moment, i creu que ho té tot sota control, i això és el que el mata.

Personatges Secundaris:

Tomàs: És l'ermità que casa la Marta i en Manelic i no sap res de l'engany que es porta a terme. És un personatge pla encara que quan s'entera de l'enganyada que li han fet en Manelic li fa molta ràbia i se sent culpable per no haver-se adonat abans.

Ell és innocent i savi, de molt coneixement, sap escoltar i entendre als altres.

Nuri: És la germana petita de les perdigones. Penso que és un personatge pla, ja que comença l'obra presentada com una nena petita, però a mesura que avança la història, es veu que ja no és tant nena, que va creixent i madurant adonant-se de la realitat de terra baixa. És l'objecte de burles fàcils dels grans i al mateix temps representa l'única persona decent del poble. És una persona bona i innocent.

Mossèn: És el majordom d'en Sebastià i li és totalment obedient i no el desobeeix. És un personatge pla ja que al no intervenir gaire la seva actitud no canvia.

Xeixa: En Xeixa té la importància de ser el que ens deixa veure que les coses en el poble no van bé, que hi ha un misteri del qual ningú en vol parlar. És també gairebé l'única persona que planta cara en Sebastià, marxant del poble. És un personatge pla.

Pagesos i pageses: Són en Nando, Joseph, la Pepa, L'Antonia i el Perruca. Els seus caràcters són similars. En el fons tenen bon cor, però els seus prejudicis i la seva tafaeria fan mal a la Marta. Ells no s'en adonen fins al final ja que durant tota la obra només critiquen i fan cas en Sebastià, tot i sabent que és un tirà.

2.3–Esdeveniments històrics,polítics,socials,festes tradicionals....

A finals de segle XIX dos escoles literàries reemplaçen al Romanticisme i representen tendències oposades: El Realisme i el Naturalisme en la novel·la i en el teatre, i el Modernisme en la poesia.

El Modernisme és una escola literària de gran renovació estètica, es desenvolupa entre els anys 1880–1914, i busca separar-se de la burgesia i del seu materialisme, per mitjà d'un art refinat i esterilitzat.

Respecte el llenguatge, el Modernisme reacciona contra el retoricisme, l'oblit formal del Romanticisme i la vulgaritat del Realisme i del Naturalisme. Es nodreix bàsicament de dos moviments lírics sorgits a França, en la segona meitat del segle XIX: el Parnasianisme i el Simbolisme.

Podem dir que les característiques de la literatura modernista són les següents:

Qualsevol tema és acceptat, però es té que evitar caure en la vulgaritat.

Es pot parlar de temes cosmopolites o individuals.

Els temes de preferència tenen que constar de misteri i encant.

Intervenien elements fantàstics com palaus, coses exòtiques, princeses...

Cada poeta rendeix culte a la bellesa, essent influenciat per els simplistes i els partisans.

EL MODERNISME A CATALUNYA

EL TERME

El terme es voltat d'ambigüitats a la literatura catalana. Ambigüitats que neixen de la contradicció entre l'ús inicial del terme, un ús fet per aquells que s'autodefineixen com a Modernistes.

L'ús del terme que es va fer posteriorment, més tardanament, especialment pels enemics dels modernistes.

Els primers, els que s'autodefineixen com a modernistes volien designar amb aquest terme una actitud, l'actitud de passar el grup al nivell d'una modernitat absoluta marcada bàsicament per tot allò que venia de fora, que es coïa a l'estranger i per l'acceptació a ulls clucs de tot allò que fos modern pel simple fet de ser-ho.

Els seus enemics acabaran usant el terme de modernisme d'una manera despectiva inicialment, i posteriorment, només designarà un estil arquitectònic i decoratiu.

ELS INICIS

Els inicis són difícils de definir, cap a l'any 1890, diguem-ne que neix el Modernisme. Les actituds modernistes però, ja apareixen uns anys abans, en concret, el terme Modernista és usat per primera vegada al gener de 1884,

en un article aparegut en la revista L'Avens, apareix com una definició de la revista.

S'ha de tenir en comte que els modernistes primitius no constitueixen un grup cohesionat i tampoc un grup amb la mateixa consciència històrica que el que posteriorment es formarà deu anys més tard.

Les figures que pertanyen a aquest modernisme primitiu són figures respectades però no formen part del corrent cultural principal (encara té preponderància la Renaixença , el Romanticisme) A més, l'oposició que manifesten a la cultura establerta es fa de manera discreta. També s'ha de tenir en compte que el Modernisme no és l'única característica distintiva d'aquest grup. Si en teoria són modernistes, a la pràctica , a la literatura es confon el Modernisme amb el Naturalisme , i en el camp de la ideologia es confon amb Catalanisme.

L'Avens, neix un 3 de juliol del 1881, confeccionada per un grup d'adolescents admiradors del catalanisme de Valentí Almirall. És de poca qualitat de presentació.

Uns sis mesos més tard, cap al gener de 1882, la revista inicia una nova etapa, ara ja no és impresa, però amb la mateixa ideologia.

La revista torna a interrompre's durant sis mesos i torna a aparèixer d

es de 1883 fins al 1884, any que deixa d'existir.

Així doncs, la revista L'Avens finalitza la seva primera etapa.

La segona etapa de L'Avens s'inicia el 25 de gener del 1889, sense gaires diferències ideològiques respecte a l'etapa anterior, però amb alguns canvis substancials, per exemple:

Al 1890 s'incorpora a la redacció Alexandre Cortada i més tard esdevé el redactor cap.

També al 1890 dos joves de família adinerada Marsó i Torrents i Joaquim Casas- Carbó, s'uneixen i ajuden a finançar la revista.

Casas Carbó que és el finançador principal, té aficions lingüístiques i idees clares sobre el que havia de ser l'ortografia catalana. Tot això ho posarà en pràctica a la revista.

Una primera exposició de les seves idees lingüístiques atreu l'atenció d'un altre jove que coincideix amb els seus pensaments, aquest és Pompeu Fabra que de seguida s'incorpora al grup modernista. Al gener de 1891, apareix ja la capçalera amb . **L'Avenc**.

Els articles es publiquen amb aquestes noves regles ortogràfiques força agosarades que són la base de les regles ortogràfiques de l'I.E.C.

La reforma ortogràfica és un dels senyals de modernisme del moviment. Si no hi ha una llengua amb una ortografia moderna no es podrà arribar a l'alçada de modernitat dels països europeus.

A partir de 1891 comença una etapa de gran agressivitat, d'una manca de concessions a la cultura establerta i sobretot d'un gran menyspreu polític per la cultura catalana coetània, a la qual qualifiquen de causa antiquada, rànica, perquè és tradicionalista.

Sembla, de principi, que rebutgen la cultura catalana del moment.

Altres òrgans d'expressió del Modernisme són La Vanguardia , especialment des de que Raimon Casellas s'incorpora com a crític d'art. També Santiago Rusiñol hi col·labora habitualment. Tant l'un com l'altre qualifiquen l'estètica del moment i la cultura com a ranciedades, pintures muertas, art senil, prurito de chochez, decadència mandada recoger de puro decrepita . Al mateix temps , es fan ressò de les activitats modernistes que es produeixen a Catalunya.

Un altre mitjà d'expressió modernista és el Diari de Barcelona, on un jove anomenat Joan Maragall començà a

publicar articles a partir de 1892 amb unes idees socials força conservadores en el fons però, amb una forma estètica totalment modernista, cosa insòlita dins del caràcter conservador del Diari.

LES ARRELS SOCIALS

Totes aquestes actituds i iniciatives es donen pels òrgans familiars dels personatges. Joan Maragall, Masó i Torrents, etc... són fills de la burgesia industrial comercial. Una burgesia que després de la primera revolució burgesa té acumulats prou diners com per entrar en la segona etapa caracteritzada per un creixent consum capitalista.

Ara, els burgesos es modernitzen i ho comencen fent desplaçant-se dels vells casalots del centre de Barcelona als nous pisos de l'Eixample.

Només es preocupen de consumir i de gastar molts diners en productes que donen ostentació. Adopten noves formes de lleure com l'esport i adquireixen hàbits més refinats i cars.

Aquest canvi es produeix amb friccions amb les generacions anteriors, perquè l'art i la literatura eren considerats, però no com a sortides professionals. (La burgesia entenia que la pintura, la literatura,..., era una cosa secundària, per ells primer estava el treball i després les aficions)

Aquests joves es sublimaven contra els pares, corrien el perill de perdre el seu capital (si els seus fills no s'encarregaven de reproduir el seu capital s'acabaria el negoci i també la classe social).

Aquesta fricció provocà un aferrament per part del jovent burgès per aconseguir el seu objectiu que finalment es divinitzarà, a causa de l'impediment dels seus pares, passarà doncs a ser un projecte sacralitzat.

2.4-Espais: L'obra se situa a terra baixa, símbol de la corrupció, la tafaeria, la malícia, els perjudicis...

En contraposició de terra baixa, existeix terra alta, a les muntanyes, de les quals ve en Manelic, que és símbol de la puresa, llibertat, vida digne honrada... sense mals entesos ni burles, ni persones marginades.

La majoria de les escenes ocorren al molí. Casa d'en Sebastià. Els espais són espais tancats, es a dir l'obra transcorre en un espai limitat o tancat (es a dir un lloc determinat o concret)

2.5-Temps: La història ocorre a la terra baixa de Catalunya (1897), per aquells dies. L'època de la història és passat, respecte nosaltres, encara que estigui escrita en present.

La història abraça uns dos mesos, comença a la primavera, quan en el principi de la obra les perdigones van a moldre el blat de moro en els molins

3. Acte comunicativa

3.1-Narrador: El narrador d'aquesta obra, és un narrador extern -objectiu, els esdeveniments són presentats des de fora, es a dir per un narrador anònim, el qual no està involucrat a la història i la explica en tercera persona, segons els coneixements que tingui dels personatges, llocs, i és extern ja que es limita a explicar el que escolta i observa, no fa comentaris.

3.2-Codi: Es fa un ús del llenguatge col·loquial (ex: ne tenim, el que ens dona la gana.)

També utilitzen un llenguatge vulgar.

La ironia, és un dels aspectes que caracteritzen els personatges de la obra (ex: guapo el teu ...promès)

També s'utilitza un llenguatge molt popular i agafa algunes excepcions del castellà. Predominen frases d'un llenguatge bastant viu, no hi ha descripcions llargues i casi cap monòleg.

3.3-Lèxic:

-abans m'estimava molt ,**an** a mi.

-**Hi tenien** d'anar (hi havien)

-jo **vui** que tornis a seure(jo vull)

-**bueno**: em quedo(be, em quedo)

-si jo t'ho **contés...**(expliques)

-que **ho siga** de dolent(sigui)

-**veiam**, digues

-vaig a casa **d'aqueixes** donotes. (d'aquelles)

-a les escales d'una **iglèsia**

-jo anava **espigant-me**(creixent)

.mai es va fer el **cego**(cec)

Aquest és el vocabulari que utilitzaven els homes i dones de terra baixa en la Catalunya de 1897(en aquells dies)

4.Discurs

4.1-Ordre

-L'autor de terra Baixa ha organitzat la història , presentant els fets a mesura que passava el temps.

Es a dir en el cas d'aquesta obra de teatre l'ordre es cronològic de simultaneïtat

4.2-Distància

Els diàlegs de l'obra de terra Baixa estan escrits de estic directe, es a dir que la distància entre qui explica la història(narrador) i el que es narra, és transcrit literalment , ja que es reproduceix fidelment tot el que diuen els personatges .Ho he reconegut , ja que el diàleg esta escrit amb primera persona , utilització de guions , verbs de llengua i la agilitat que s'utilitza en el diàleg.

4.3-Punt de vista del narrador

-Pel que fa al punt del vista del narrador crec que aquesta obra està narrada des de un punt de vista o focalització externa , en la qual es veu clarament que el narrador no excedeix als sentiments dels personatges o be els pensaments.

L'únic moment on s'indica com esta el personatge són en les acotacions(les quals són típiques de les obres de

teatre, per ajudar al narratari (els que llegim l'obra) a comprendre millor i ha imaginar-se d'una manera més correcte la situació dels personatges i el que ocorre en aquell moment.

5.Opinió personal

La obra de terra baixa,m'ha agardat,encara que al llegir una escena ja sabia que passaria en la següent.Crec que es una obra bastant fàcil de llegir, però m'ha semblat molt distreta.Una de les raons per les quals llegir aquesta història ha estat la manera de tractar els sentiments i la manera de jugar amb ells, això m'ha fet pensar bastant.